

„Javel,“ lød det halvkvalt et Sted nede fra Kælderen.

„Gaa op til Kapellanen og sig ham, at jeg ønsker at tale med ham. Jeg er paa mit Værelse. Men sig, at han skal komme straks. Jeg venter!“

IX

Provst Tønnesen gik med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage over Gulvet i sit Studereværelse, da Emanuel bankede paa Døren og traadte ind.

„Provsten ønsker at tale med mig.“

Tønnesen svarede ikke og afbrød heller ikke sin Gang, men bød ham med en kort Haandbevægelse at sætte sig.

Emanuel tog Plads paa en Stol. Han holdt Hovedet løftet, lagde Benene overkors og stak den højre Haand ind bag Opslaget paa sin tæt tilknappede Frakke. Hans kampberedte Mine og Holdning skjulte imidlertid kun maadeligt en heftig indre Uro. Paa Kinderne kom og svandt smaa røde Feberpletter i hurtig Skifte; Øjnene var matte som efter en Nat uden Søvn.

Da Provsten vedblev at være tavs, udbød Emanuel tilsidst i nervøs Utaalmodighed:

„Jeg kan tænke, det er om mit Foredrag igaar, at Provsten ønsker at tale med mig. Jeg beklager naturligvis, at jeg ikke fik Lejlighed til at underrette Dem derom iforvejen. Det var min Hensigt at gøre det, men — —“

Han blev stoppet af et Lynglimt fra Tønnesen, der endelig var standset henne i den modsatte Ende af Stuen.

„Den Sag skal vi senere tale om. At De har fundet det passende — trods den Stilling, De indtager hos mig — at give Gæstrolle i Væver Hansens Cirkus, har jeg ganske rigtigt allerede erfaret, og herfor skal De ved en anden Lejlighed staa mig til Regnskab. Foreløbig er der imidlertid en anden Sag, som jeg ønsker en Udtalelse fra Dem om. Det er nemlig kommet mig for Øre,“ vedblev han, idet han nu langsomt nærmede sig over Gulvet med Hænderne bag paa Ryggen og de funklende Øjne stift rettede mod Emanuel, „det er kommet mig for Øre, Hr. Kapellan, at De